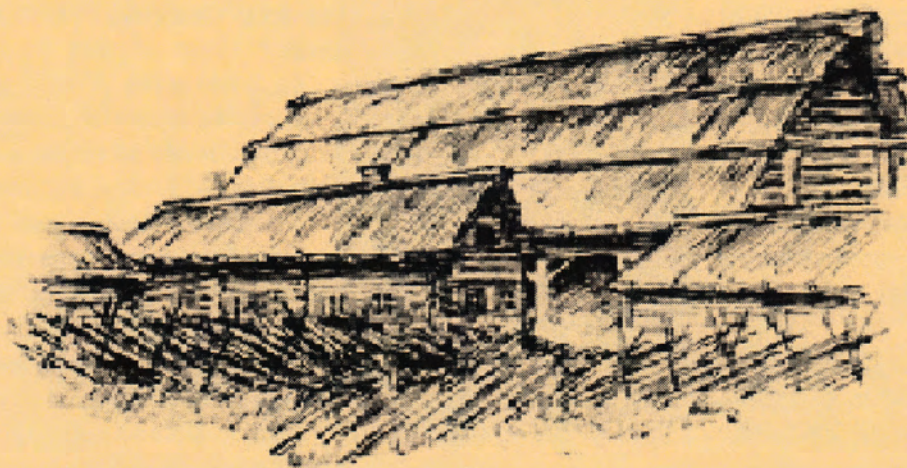

Paabolaiset

Paabolaisten sukuseura ry:n
jäsenlehti numero 33
helmikuu 2007

Lehden sisältö

Sivu

Pääkirjoitus	Pekka Paavolainen	3
Tervehdykset sukulaisille	Jaakko ja Ritva Paavolainen	4
Pentti Paavolaisen puhe sukokouksessa	Pentti Paavolainen	5–9
Matka Terijoelle	Sanna Auri	10–12
Sukukokouksen pöytäkirja		13–14
Juurilla Vuottaalla ja Joutselän harjulla		15
Suuria tunteita ja pieniä ihmisiä	Pete Paavolainen	16–18
Elämäni matka – toistaiseksi	Pekka Paavolainen	19–21
Suruvaipan viesti	Lauri Kopperi	22–24
Nuoruusmuistelmia kotieläimistä 1940-luvulla	Tapio Paavolainen	25
Toinen lähtö Polviselältä	Annikki Paavolainen	26–31
Turvaa vanhat paperit ja valokuvat	Vappu Anttila	32–34
In memoriam		35–37
Johtokunnan uudet jäsenet esittäytyvät	Tuula Martsola, Vesa Pekka Paavolainen	38–39
Sihteerin palsta	Eeva Sundberg	40–43
Johtokunnan yhteystiedot		takakansi

Paavolaiset

Paavolaisten sukuseura ry:n jäsenlehti numero 33 helmikuu 2007

Toimitus

Päätoimittaja:	Pentti Paavolainen*	*Muut toimituksen osoitteet
Toimitus:	Annikki Paavolainen*	johtokunnan yhteystiedoissa
	Saka Paavolainen	takakannessa
	saka.paavolainen@egmont-kustannus.fi	
	Paula Koskimäki	
	paula.koskimaki@welho.com	
Toimitussihteeri, taitto ja ulkoasu	Marjut Popelka	ISSN 1457-9316
	Enäjärventie 8 A 1, 03100 Nummela	
	p. (09) 222 3953; 040 758 3271	Kansi: Paavolaisten kantatalo
	marjut.popelka@kolumbus.fi	Vuottaalla 1850-luvulla
Paino:	Yliopistopaino, helmikuu 2007	Hinta: 2 euroa

Hyvässä seurassa Kannaksella oli mukava olla

Toivon ja uskonkin, että myös muut Paavolaisten sukukokoukseen osallistuneet kokivat samoin viime kesäkuun lopulla tehdystä sukukokousmatkasta.

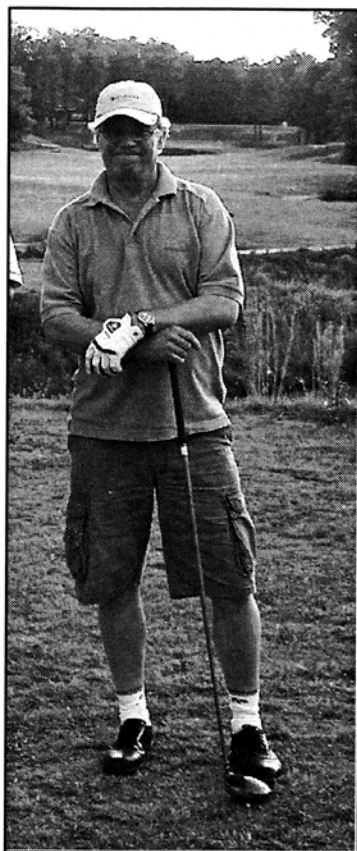
Ensimmäisessä sukulaisten koontumisessa 1936 Vuottaalla oli paikalla muistitietojen mukaan n. 80 henkeä. Aika tavalla saman suuruisella joukolla ja kahdella linja-autolla olimme matkassa myös tällä kertaa sukukokouksessa. Ja mikä hienointa oli paikalla myös niitä sukumme jäseniä, jotka olivat olleet mukana jo 70 vuotta aikaisemmin. Tosin tällöin he olivat lapsina marjapensaiden välistä katselleet aikuisten toimia. Suur-Kultalan talo oli edelleen pystyssä ja pihapiiri tunnistettavissa samaksi kuin ennen sotaa, joskin molemmat nyt paljon huonommassa kunnossa. Virallinen valokuva sukukokouksesta otettiin näin ollen samalla paikalla kuin ensimmäisessä kokouksessa.

Oli todella mieleenpainuva hetki olla ”menneiden sukupolvien jäljillä” ja tavata serkut ja pikuserkut siinä pihapiirissä, missä meidän vaarit, mummot ja äidit olivat lapsuutensa viettäneet.

Kokonaisuutena matka vastasi mielestäni sitä tarkoitusta, että kokoonnuimme jälleen yhteen isolla joukolla ja koimme sen yhteenkuuluvaisuuden tunteen, jota voi olla vain suvun kesken. Ehkä tokaisu, joka bussissamme kuului, kuvaa sitä parhaiten – hyvä reissu: sain kaksi bussillista uusia sukulaisia!

Lisää matkakokemuksia löytyy toki toisaalta lehdestä lisää.

Varsinainen sukukokous pidettiin Terijoella Gelios-hotellissa. Sääntömääräisten asioiden lisäksi teki kokous päätöksiä kahdesta tärkeästä asiasta.

1. Sääntöjen 3§ päätettiin muuttaa muotoon:

”Yhdistyksen jäseneksi pääsee jokainen Paavolaisen suvun jäsen, jollaiseksi katsotaan Kivennavan Kaukolempiälän kylässä vuonna 1753 kuolleen Pietari Tuomaanpoika Paavolaisen ja hänen vaimonsa Maria Heikintytären aviosta suoraan alenevassa polvessa olevat jälkeläiset. Hakemuksesta hyväksyy johtokunta sukuseuran jäseniksi muita kuin sukuun kuuluvia henkilöitä”.

Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että nyt kaikki suvun jäsenet voivat olla myös sukuseuran jäseniä. Eli nyt on jokaisen omasta aktiivisuudesta kiinni haluaako olla mukana sukuseuran toiminnassa.

2. Karjalan Liiton jäsenmaksu oli myös herättänyt puheita. Päätettiin, että jokainen, joka haluaa maksaa KL:n jäsenmaksun (5 €)

sukuseuran kautta, maksaa sen samalla tilisiirrolla kuin Paavolaisten Sukuseura ry:n jäsenmaksun (15 €). Sukuseura tilittää näiden henkilöiden suorittamat jäsenmaksut KL:lle.

Lieneekö jo sääntömuutos vaikuttanut siihen, että olimme kaikki ruokailussa yhtä aikaa eikä miehet ensin niin kuin kuului tapa olleen vuosikymmeniä aikaisemmin.

Seuraava sukukokous on vuonna 2008 sunnuntaina kesäkuun 29. eli Pietarin päivänä. Pitopaijaksi on johtokunta valinnut Kangasalla sijaitsevan Kangasalan Karjalaisten juhlatalon Äijälän.

Näkemisiin Kangasalla!

Pekka Paavolainen (T 109)

Tervehdykset sukulaisille

Kesäkuu 2006

Rakkaat sukulaiset

Seitsemän vuosikymmentä sitten olin Vuottaalla suvun ensimmäisessä kokouksessa, johon koko silloinen paavolais-maailma oli kutsuttu. Polvihousuisena poikana minua tuolloin eniten kiinnostivat ehtoisien emäntien uunituoreet piirakat, mutta tokihan tietooni tuli sekin, että Vuottaalla syntynyt Antti oli saanut valmiiksi ensimmäisen sukukirjan ja että puheita pidettiin, lauluja laulettiin ja valokuvaaja oli paikalla. Seuraavan kerran piti kokoontua kesällä 1939. Mutta ei kokoonnuttu. Vaan suku oli koolla Hämeenlinnassa kesällä 1941. Tunnelma silloin oli vakava, mutta tunne kohtalonyhteydestä sitäkin voimakkaampi.

Luulisin, etteivät talonpoikaiset suvut vielä vuonna 1936 juurikaan pitäneet sukukokouksiaan. Kuuluimme tässä suhteessa ehkä etujoukkoon. Karjalaa ajatellen kaikki tapahtui ikään kuin viime hetkellä, sillä kuten tunnettu sukulaisemme Olavi jo tuona vuonna kirjoitti: olen ollut näkemässä toisen maailmansodan syttyvän. Kirjailija tarkoitti vaikutelmiaan Nürnbergin puoluepäivillä, mutta kuten nyt tiedämme, Saksassa päätettiin jo seuraavana vuonna Neuvostoliittoon tähtäävästä sotaretkestä.

Sukumme yhteisyys on lähtenyt liikkeelle suurten historiallisten tapahtumien myötä, mutta jatkukoon se siunauksellisena ja elämää virittäväenä myös rauhan vuosina.

Lopuksi pieni memento: älkäämme unohtako niitä noin neljää vuosikymmentä, jotka esi-isämme viettivät Kivennavan Kaukolempiälässä ennen Vuottaalle muuttoa.

Teidän Jaakko Paavolainen

Kesäkuu 2006

Oli hauskaa ja antoisaa toimia sukuseuran sihteerinä. Sillä tavalla tunsin tutustuvani tähän laajaan sukuun, ja sukukokouksissa oli kiinnostavaa nähdä, minkälainen olemus kunkin nimen (ja osoitteen) taakse kätkeytyi. Ystävyys saattoi syntyä pelkästään kokouksissakin.

Lämmin tervehdys kaikille!
Ritva Paavolainen

Pentti Paavolaisen puhe sukukokouksessa

Hyvät sukulaiset!

Kuusi vuotta on siitä, kun viimeksi kokoonnuimme täällä Karjalan Kannaksella – Terijoella silloinkin, kesällä 2000. Välillä olemme tavanneet Pyynikillä ja Kouvolassa. Vietämme myös kolmatta sukukokousta Kannaksella – tai neljättä, kun Vuottaan kokous 1936 lasketaan mukaan.

Ottakoon mukaan toinenkin muistelmia. Eino Paavolainen, Suur-Kultalan viimeinen isäntä, muisteli lehdessämme 28/2002: ”Antti-setä niitä juhlia järjesteli siinä meidän pihalla... väkeä tuli Viipurista asti. Viipurin väki oli päävieraita... ja tietenkin kaikki Vuottaan Paabolaiset olivat paikalla. Antti-setä se ne pöydätkin veisteli, autoin siinä kyllä.”

Arkistotietojen mukaan 98 Paavolaista oli kokoontunut Suur-Kultalaan. Olavi Paavolainen kirjoitti runon, teemana sukuhonka, mutta vailla mitään sen ihmeellisempää inspiraatiota. Missähän se on? Yleensä muistelmissa on toistettu Kaurakiisselin merkitystä. Useimmiten siteerattu tieto on tietysti se, että miehet söivät ensin ja sitten vasta naiset. Tätä on haluttu pitää todisteena sukumme erittäin miesvaltaisesta julkisivusta ja hengestä, vaikka se taisi olla täysin normaali maaseudun tapa vielä tuolloin ja pitempäänkin. Mutta eikö se todista oikeastaan vain siitä, että naisten oli paljon mukavampi nauttia oma ateriansa keskenään, kun ne tuppisuina kiisselinsä lusikoineet miehet oli ruokittu alta pois ja päästetty tupakille keskenään turinoimaan hevosista ja muista peleistä.

Nyt pääsivät naiset keskenään paljon paremmin rupattamaan, vaihtamaan kuulumiset, laskemaan toistensa lapset, ryytämään ja haastamaan, eikä ehkä ollut niin kiirettä pöydästä pois. Naiset nimittäin aina rakentavat maailman asiat viime kädessä itselleen sopiviksi – jos ei heti, niin ajan kanssa – Paabolaisillakin.

Vuottaalle kokoonnuttiin, muutaman aktiivin aloitteesta, Viipurin kir-

Kuvassa sukuseuran johtokunta onnittelemassa suvun esimiestä Pekka Paavolaista pyöreiden vuosien johdosta. Vasemmalta Erkki Paavolainen, Matti Paavolainen, hänen takanaan Kari Paavolainen, Pekka Paavolainen, Eeva Sundberg, Annikki Paavolainen, Armi Bister ja Pentti Paavolainen.

Erkki Paavolainen sekä Raija ja Risto Hurmalainen näköalalounaalla.

jansitoja Antti Paavolainen, jonka tyttärenpoika Markku Miettinen Lappeenrannasta on täällä paikalla, ja osa näitä hänen veljiään oli aktiiveina. Kansanedustaja Erkki Pietarinpoika taas innostui lähes työkseen erilaisista juhlista tai ainakaan ei jättänyt yksiäkään väliin. Hänet sitten valittiin suvun esimieheksi, jossa hommassa hän jatkoi kuolemaansa asti vuoteen 1960.

Ensimmäistä kokoontumista varten oli Antti laatinut ensimmäisen sukukirjan ja sukututkimusta jatkettiin 1950-luvulla. Oli hahmotettu mieslinjaa ylöspäin menevää, Paavolaisen nimeä kantavaa kokonaisuutta. Kirkonkirjoista löytyi Petter Tuomaanpoika Paavolainen, syntymävuosi joko 1666 tai 1686 Kaukolempiälän kylästä. Sukukokous oli siis 270 tai 250 vuoden päässä hänen syntymästään. Myöhemmin on löytynyt myös isonvihan pakolainen Thomas Pafwoilainen, sokea entinen talonpoika kotoisin Nevanlinnan kaupungista.

Tuolloin oli tullut silloinen uusi sukunimilaki ja siihen asti omilla sukunimilläänkin esiintyneet vaimot oli sekaannusten välttämiseksi määrätty ottamaan miestensä sukunimet. Mutta yhteiskuntakin muuttui: papit eivät enää tunteneet seurakuntalaisiaan, kaupungit olivat kasvaneet, kaikilla piti olla kirjoihin vietävä etu- ja sukunimi. Sosiaaliturvatunnuksen saimme vasta suurten muuttovirtojen 1960-luvulla, jolloin atk-pohjaiset rekisterit alkoivat. Nythän voidaan Suomessa sukunimet taas valita vapaasti, atk:n avulla vältetään sekaannukset – sopii toivoa.

Vuonna 1936 Suomi oli selvinnyt pahimmasta pulakaudesta ja olivat alkaneet ne 30-luvun lämpimät kesät. Valtakunnassa kansalaissodan

haavojen hoitoa edisti se, että syntyi A. K. Cajanderin hallitus, maalaisliitto ja sosiaalidemokraatit tekivät yhteistyötä. – Tämä ei ole poliittinen puhe tässä ajassa, mutta liittyy tietysti koko maamme kannalta arvokkaaseen historialliseen perintöön: ääriliikkeiden marginalisoimiseen/-soitumiseen ja sovintohakuisiin ratkaisuihin.

Olihan myös tuolloinen kokoomuspuolue, Erkki Paavolainen mukaan lukien, sanoutunut irti IKL:-läisyydestä, lyhyenä ministeriaikanaan 1934; ja niinpä häntä osa Kannaksen porvaristostakin katseli karsaasti. Isoisäni ei tästä syystä voinut viedä lapsiaan enää vanhaan Kivennavan kirkonkylän kotitaloonsa, sillä sen omistava Pekka Kääpä olikin IKL:lläisiä.

Kun Vuottaan kokouksen pihamaalta kuvitelmissa käännämme katseen vielä 70-vuotta taaksepäin, tullaan jo vuoteen 1866, aikaan jolloin juuri Suomen säädetyt sallivat kauppojen perustamisen maaseudulle ja muutenkin koko elinkeinotoiminta oli lähtemässä liikkeelle entistä tehokkaampana. Vaihtoehdoksi alkoi tulla paitsi kauppatuomintaa ja huvila-asutuksen edistäminen, myös lähtö Pietariin tehtaisiin tai palkolliseksi. Siksi edellisen 70 vuoden aikana oli ehtinyt tapahtua huomattavaa sosiaalista eriytymistä. Valtatien varresta 7 veljestä levittäytyivät eri kyliin, ja varsinkin Terijoella ja kirkonkylässä vaurastuttiin ja saatettiin jo kouluttaa lapset.

Vuottaan sukukokouksessa 1936 oli paikalla eri perhekunnista jo muutama ylioppilas peräti toisessa polvessa. Maakauppiasveljesten sukupolvi oli kuollut jo 1910-luvulla ja omaisuusien pilkkoutumiseen alkoi vaikuttaa myös uusi perintölaki, jonka mukaan kaikilla sisaruksilla oli yhtäläinen

Kaurakiisseliä ei Viipurin pyöreässä tornissa ollut tarjolla, mutta ruoka maittoi.

Ateriatuokiot olivat omiaan mielipiteiden vaihtoon päivän tapahtumista.

osuus kuolinpesän omaisuuteen. Näin lieventyi esikoisia kohtuuttomasti suosinut yhteiskunnallista epätasa-arvoa lisännyt vanha lainsäädäntö.

Mutta Suomen vanhat säädöt olivat myös niin järkeviä – ehkä yleisen mielipiteen edessä – , että säätivät nykyisen äänioikeuden kautta maan 1906. Ensimmäiset kymmenen vuotta olivat kansanedustajille turhauttavia, sillä moni yhteiskunnallinen reformi, johon Suomen porvaristokin olisi suostunut, jäi toteutumatta Venäjän keisarihallinnon konservatiivisuuden takia. Kartanoseutuja koskeva torpparilakikin oli vahvistamista vaille kirjoitettuna keväällä 1917.

Traaginen kansalaissota kosketti myös Paavolaisia. Henkikirjoittaja Pekka Paavolainen Vienolan huvilasta oli vanhasuomalaisten kansanedustaja 1914–18 ja jopa kuningasmielinen kesällä 1918. Mutta Paavolaisia oli myös punaisten puolella, lähinnä Joutselässä, jossa elettiin aivan rajan pinnassa, keskellä venäläisten vallankumouksellisten piilopaikkoja ja jossa rikastumisen vaihtoehdot olivat valuneet hukkaan, junat ja tiet muuttaneet liikennevirtoja ja linjausta muualle.

Paavolaisten kokoontuminen 1936 Vuottaalle tapahtui selvästi siinä konsensus-Suomen syntyvuosien yleisessä hengessä, jossa haettiin alkupe-

räisempää yhteisöä ohitse tuolloin kuitenkin vielä selkeinä koettujen luokka- tai säätyrajojen. Ne ja varallisuuserot olivat ennen sotia Suomessa realiteetti.

Uudeksi yhteisöllisyyden muodoksi sopi parhaiten sukuyhteisö, joka voisi yhdistää tuolloiset viljelijät, Viipuriin hakeutuneet työläiset ja yrittäjät sekä suvun akateemiset. Tuohon aikaan suomalaisuusliikkeen kukoistuskautena oli lisäksi tärkeää, että ”sivistyneistön on tunnettava ja oltava ylpeitä talonpoikaisista juuristaan”. Ja kun pidot olivat aidosti tuonaikaisten maaseudun Paavolaisten näköiset, niillä syötiin kaurakiisseliä. Perinneruokiinhan piti kaupunkilaistenkin suhtautua myönteisesti, vaikeivät niitä ehkä ilman tällaista ideologista syytä olisi enää säännöllisesti syöneetkään.

Kunnes Karjalasta lähdön tragedian sotien aikana sitten teki niillekin jotain muuta: – mihin myös Jaakko tervehdyksessään viittasi. Hämeenlinnan kokous 1941 keräsi 49 henkeä ja tapahtui juuri jatkosodan alla kesäkuun 15. Oli muodostunut yhteinen avainkokemus: Karjalan menetys. Kotiseudulta lähtö, hajalleen joutumisen, evakouden ja juurettomuuden kokemus. Tuli tarve asettaa itsensä uuteen kohtaan maailmassa / Suomessa. Tiedämme, miten vaikeaa se vanhuksille ja keski-ikäisillekin oli. Nuorilla ei ollut vaihtoehtoa, elämä oli vain edessäpäin.

Sadan hengen voimin, jälleen Hämeenlinnassa, perustettiin 17.8.1947 virallisesti Sukuseura, joka sai selvän tehtävän. Se syntyi hajalleen joutunut yhteisöä rakentamaan, auttamaan verkostojen ylläpidossa ja samalla siitä tuli yksi karjalaisten järjestöistä muiden mukana! – Onhan karjalaisten järjestäytymisaste – intohimo vuosikokouksiin, jäsenyyksiin ja edustamisiin aivan omaa luokkaansa! Saatoin sen todeta Karjalan Liiton liittokokouksessa viime syksynä, järjestötoiminta voi olla suorastaan fanaattista. – Ja kuitenkin kaiken sotienjälkeisen kokoustoiminnan, asia- ja kampanjapykälkien takana ehkä oli perimmäisenä tarkoituksena päästä puhumaan omaa murretta ja syömään taas riisipiirakkaa ja juureksii kans haudutettuja lihoja.

Elämme uutta aikaa me plus ja miinus viisikymppiset ja nuoremmat: emme enää ole syntyneet siellä. Meille (– näin rohkenen tulkita –) se Karjala-nostalgia ja palautusasia tuntuivat

Lounasta nautittiin hotellin kattoterassin ravintolassa.

noloilta ja rasittavilta ilmiöinä 1970-luvulla. Se oli sitä paitsi vanhempien juttu, ei nuorten. Kaikki mihiin oli kasvanut täytyi panna joksikin aikaa sivuun elämässä.

Karjalaisuus oli jonkinlainen backup-tiedosto eli varmennustiedosto: juureni ovat kuitenkin siellä, jolloin tiesi aina varmuudella, että matkopoulos tai 1970-luvun opiskelutoveri oli täysin väärässä, jos hän väitti, että ”Viipuri, vankhia vjenäläinen kaupunki”.

Mutta mikä on sukuseuran tehtävä tänään? Kannaksella syntyneet valmistautuvat pian viimeisen rajan ylitykseen. Mutta kyläkirjat ja muistelut on ”tosi hyvästä toimitettu” – mitkään kylät Suomesta eivät ole niin hyvin kirjoissa ja kansissa. Meitä Paavolaisiahan koskevat ainakin kirjat *Tattiportilla tavataan* Polviselästä, sekä Kivennavan Kirkonkylän kyläkirja *Kotikontumme*.

Evakkopolven kipeimmät surut vielä ansaitisivat kuulijansa meidän ajassamme. Onhan koko maailma pakolaisten maailmaa – edelleen.

Tänään on päätetty siitä, että avaamme jälkeläismäärittelyn niin, että tytärlinjat pidetään aktiivisesti mukana. Ja sitä mukaan kun sukututkimusharrastus etenee ja rekisteriohjelmat toimivat, sekä kun halukkaita ilmaantuu, otetaan kirjauksiin ja tietokoneohjelmiin mukaan aiempien naislinjojen jälkeläisiä. Erittäin kiinnostavia äidistä tyttäreen linjan sukututkimuksia ja kirjoituksia toimitan lehteen suurella mielenkiinnolla – ovathan esimerkiksi Käävän tyttäret eloisine silmineen oiva kohta aloittaa tai jatkaa tytärlinjojen tarkempia kuvauksia.

Nykyään ajatellaan, että kansakunnat ja etniset ryhmätunteet ovat viime kädessä ns. ”kuviteltuja yhteisöjä” – kielellä, historialla ja muulla luotuja, erilaisilla manipuloituja mielikuvia – imagined communities – joiden varassa suunnistetaan. Näitä kuviteltuja yhteisöjä myös käytetään erilaisessa kiihotuksessa ja retoriikassa hyväksi – hyvään ja pahaan.

Sanoisin, että niin käyttökelpoinen kuin tällainen käsite on kulttuuritutkimuksen alueella, silläkin on juurensa: se on tyypillisesti itsessään juurettoman yhteiskunnan tuote. Maailmassa nimittäin on vielä totisesti paljon yhteisöjä, joita ei tarvitse kuvitella, vaan jotka ovat elettävää elämää: on mummoja ja vaareja, jotka hoitavat vunukoita, serkkuja, joiden kautta järjestyy työpaikka, joku sukulainen tai muu klaanin jäsen, jolle voi soittaa, kun tulee ongelma. Onko näitä erilaisia tukiryhmiä ja verkostoja tämän päivän työssäkäyvällä yksilöllä tarpeeksi? Mihin tehtäviin niistä isän tai äidinpuoleinen sukulaisyhteisö vastaa?

Suur-Kultalan pihamaalle loihdittiin tarjoilupöytä, johon talon nykyinen isäntä (kuvassa selin) toi omat antimensa: pullon kirkasta ja tuoreita sipuleita.

Koko joukkomme parveili Suur-Kultalan pihapiirissä – täältä se alkoi.

Ehkä tarve korostuu vasta tässä keski-iässä: kun yhä enemmän kaipaa ihmisiä, joiden kanssa voi jakaa samoja sukupolven kokemuksia ja lisäksi tässä meidän tapauksessamme: karjalaisuuden ja evakkoperinteen tunne maailman. Myös identiteettimme ”matalan profiilin vuosikymmenet” tarvitsevat vastapainonsa sekä henkilökohtaiset kiinnitysnaarumme suhteessa näihin naapureihin venäläisiin ja näihin paikkoihin. Minä nimittäin tykkään paljon tuntemistani venäläisistä kollegoista.

Mutta tämä on myös yhteisö, joka ei ole ammatillinen, urheiluharrastuksiin, yhteiskunnalliseen asemaan sidottu, vaan jonka piirissä voidaan omistautua kokonaisten elämäkertojen mietiskelyyn, ajatella kohtaloita, kuulla elämänvaiheista, täydentäviä ja vastakkaisia muistoja ihmisistä, joihin meillä tai omilla isovanhemmillamme on ollut kiinteä suhde. Läheisten kautta tapahtuvaa vertailua, pohdintaa, ymmärtämistä – itsemme ja oman identiteettimme rakentamista, vertaistarinoiden kautta.

Siksi voimme tänä viikonloppuna jatkaa siitä, mistä vuonna 1936 lähdettiin: sukumme jäseniä on vaihtelevissa yhteiskunnallisissa asemissa ja rooleissa: sukuseura on yksi foorumi rikkoa tavallisen arkielämän raja-aitoja tai ainakin elämämpiirien eriytymistä, mikä tänä päivänä Suomessa on jälleen ilmeinen tosiasia. Ylittämistä ja kohtaamista muussa viitekehityksessä: ja vielä täällä Karjalassa sitten jotenkin ”ajattomalla; vanhalla; alkuperäisen olemassaolomme kannalta tärkeällä maaperällä.”

Sukulaisuutemme kautta voimme elää myös täydellisen tasa-arvoisuuden: sukuyhteisössä on jokaisen kokemus yhtä oikea, jokaisen rooli samanarvoinen. Ei ole ihan huonosti kuviteltu yhteisö sellainenkaan.

Pentti Paavolainen (T 134)

Virallinen sukukokouskuva 1.7.2007.

MATKA TERIJOELLE

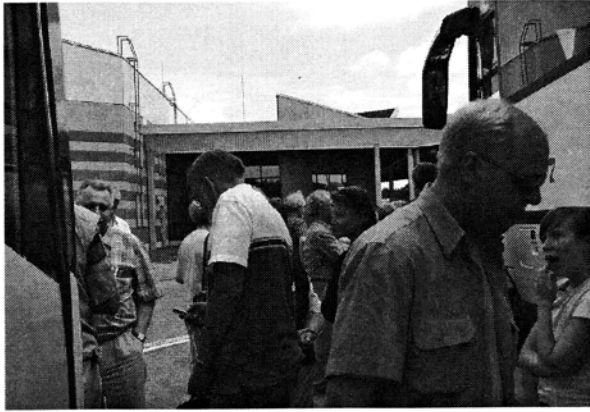
Sukumatkan päiviin mahtui monenlaista; vanhemman polven kohdalla tunteita ja tunnelmia, nostalgiaa ja muistoja. Tämä matkakertomus valottaa tunnelmia nuoren polven edustajan kokemana. Lähdetään matkaan Sanna Aurin mukana!

Matka kohti Venäjää ja Terijokea alkoi perjantaina 30. kesäkuuta. Lähdimme jo päivää aiemmin kotoa serkuillemme Espooseen, jossa olimme yötä.

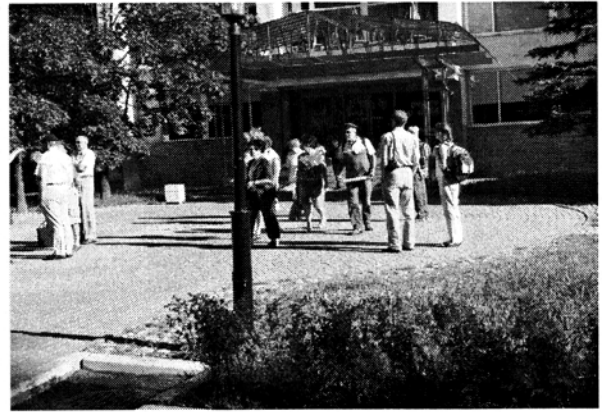
PERJANTAI 30.6.

Seuraavana aamuna lähdimmekin sieltä Hanna Stätini kyydillä kohti Helsingin bussin lähtöpaikkaa. Ennen kuin nousimme bussiin laitoimme tavarat bussin tavarasäilytykseen ja kättelimme bussin ulkopuolella olevat ihmiset. Sisällä bussissa oli jo tuttuja kasvoja, kuten setäni Mikko ja serkuni Christopher sekä isäni serkut Maija ja Liisa. Bussissa Venäjän rajaa kohti nukuin melkein koko matkan. Rajalla kävimme syömässä huoltoasemalla ja vaihdoimme Tampereen bussiin, jossa saimme pienet nimilaput. Bussissa oli mummini Armi ja bussin ryhmän johtajana toimi Pekka. Siitä jatkoimme matkaa rajalle, jossa menimme tulliin.

Olimme tullissa noin 4 h. Vanhemmat ihmiset, kuten Annikki sekä pari muuta naista, kertoivat että tullissa oli aikoinaan kovin tarkkaa kuinka käyttäytyi, mikä alkoi vähän jännittää. Mutta ei se ollut yhtään pelottavaa, onneksi. Ikuisuuden kestävä rajanylityksen jälkeen jatkoimme matkaa suo-

Neljän tunnin odotus Vaalimaalla pani jaloittelemaan.

Vihdoinkin Terijoella hotelli Gelioksen edessä.

raan kohti hotellia. Teillä oli paljon roskia ja talot eivät olleet sen kummoisempia kuin mitä ”Venäjän taloista” voi kuvitella.. Hotelli näytti ulkoa aika huonolta, mutta sisältä se oli hieno. Aulassa jaettiin avaimet ja mentiin huoneisiin. Menin mummini kanssa samaan huoneeseen ja viereisessä huoneessa olivat äitini ja isäni. Huonetarkastuksen jälkeen menimme syömään hotellin alakertaan. Ruoka oli ihan hyvää, muttei silti mikään unelmien täyttymys. :) Ruokailun jälkeen menimme samassa kerroksessa olevaan kokoustilaan jossa oli pitkä ja hieman tylsä kokous, mutta siellä päätettiin yksi tärkeä asia: tytöt ja tyttöjen jälkeläisetkin kuuluvat nyt sukuun. Kokouksen lopussa laulettiin karjalaisten laulu, se oli ihan mukavan kuuloinen. Kun kokous oli loppunut, menimme huoneisiimme, jossa huomasimme että seinät olivat kuin paperia ja että lakanat olivat oikein värikkäät. :)

Kokouksessa päätettiin yksi tärkeä asia: tytöt ja tyttöjen jälkeläisetkin kuuluvat nyt sukuun.

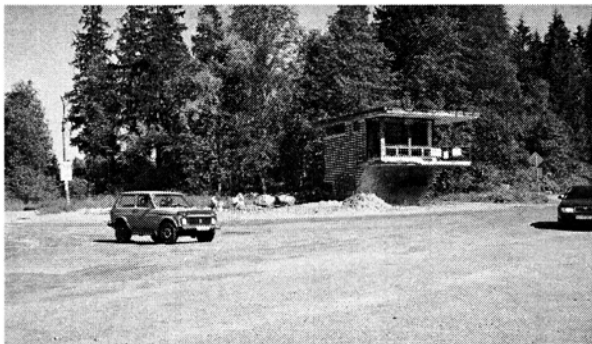
LAUANTAI 1.7.

Aamulla toivotimme äidille ja isälle seinän läpi hyvät huomenet ja lähdimme hotellin alakertaan aamupalalle. Aamupala oli hieman parempi kuin edellispäivän iltaruoka.

Aamupalan jälkeen lähdimme bussilla Vuottaalle, jossa oli Bisterin mylly sekä Paavolaisten talo, jossa

Lintulan tienristeyksen entinen miliisikoppi.

ensimmäiset sukujuhlat oli pidetty. Talon edessä otimme kuvan kaikista jotka olivat matkalla mukana. Huomasimme 2-3 autoa kulkevan perässäämme, jolloin minua ainakin pelotti että ketä ne ovat, mutta jälkepäin huomasimme että ne olivat vain kauppiaita, jotka myivät olutta, limppareita, tupakkaa yms. Kun menin bussista ulos, Kari sanoi minulle aina: - Moi Sanna. Ja minä ajattelin että mistä sen minun nimeni tietää, mutta mummi kertoi että se varmaan näki nimilapusta. :) No, jatkoimme pienten ostosten jälkeen matkaa hotellille, jossa menimme ylimpään kerrokseen syömään, siellä oli kolmen lajin ruoka, joka oli hyvää.

Ruokapaikasta näkyi hienosti alas Venäjää ja merta. Ruokailun jälkeen lähdimme taas bussilla ajamaan Lintulaan päin, jossa minä, äiti, isä, mummi, Mikko, Christopher sekä mummini veli Masa ja hänen vaimonsa Male jäimme pois kyydistä ja lähdimme kävellen metsään etsimään mummin syntymäkotia. Hetken aikaa tallustimme metsässä ja loppujen lopuksi löysimme mummin talon kivijalan, myllyn, sahan sekä kellarin. Se oli todella hieno paikka, ja haluaisin mennä sinne vielä uudestaankin. Paikka kosketti sinänsä koska mummin oli pienempänä ollut siellä ja se oli vain hieno hetki.

Sitten lähdimme taas kohti tietä kävelemään. Pääsimme takaisin autotielle ja bussi ei ollut tullut vielä hakemaan meitä. Päätimme sitten lähteä kävelemään tietä eteenpäin. Kävelimme n. 1 km risteykseen, jossa oli sellainen vilinä ja vilske. Autot menivät sinne sun tänne ja siinä touhussa ei ollut päätä eikä häntää, ihme ettemme nähneet yhtään kolaria. Venäläiset pysähtyivät siihen luoksemme ja kyselivät miten eri paikkoihin pääsee. Yksi hauska tapaus juuri siellä oli, kun yksi mies kysyi missä on Moskova ja kaikki aikuiset osoittivat eri suuntiin, niin mies lähti sitten siihen suuntaan, mihin kukaan ei ollut osoittanut.

No, bussi tuli sitten hetken päästä hakemaan meidät kommellusten risteyksestä, ja jatkoimme matkaa Terijoen ortodoksiseen kirkkoon, jossa ostettiin ikoneita ja kynttilöitä. Kirkossa käynnin jälkeen menimme hotellin lähellä oleviin kauppoihin josta ostimme namia ja juotavaa. Sitten pikaisen hotellissa käymisen jälkeen menimme rannalle kävelemään äidin, isän, mummin, Malen ja Masan sekä Christopherin ja Mikon kanssa.

Kun tulimme hotellille menimme ulos mummini kanssa terassille juomaan Maijan, Liisan, Jussin, Mikon, Christopherin, sekä Malen ja Masan kanssa. Sitten menimme mummini kanssa hotelihuoneeseemme, johon kutsuimme samat ihmiset jotka olivat terassilla sekä isäni ja äitini kilistämään Maijan nimipäivän ja mummini 68-vuotis syntymäpäivän kunniaksi. Siinä samalla puhuttiin kaikenlaista ja kerrottiin mitä kaikkea tyhmää isäni ja Mikko olivat pienenä tehneet. Sitten menimme nukkumaan.

SUNNUNTAI 2.7.

Aamalla aamupalan jälkeen menimme bussiin, jossa huomattiin että hotellin leimat puuttuivat passista. Joten sitten takaisin hotelliin ja leimaamaan. Sen jälkeen ajelimme bussilla ympäri Viipuria ja kävimme katsomassa muutamien Paavolaisten taloja jonka jälkeen menimme torille, jossa oli hetki ostosaikaa. Sen jälkeen menimme Pyöreään torniin hienoon ruokailuun, sitten jatkoimme matkaa "nopean" tullitarkastuksen jälkeen kohti kotia.

Matka oli minusta kiva ja jos tulee samanlaisia lisää, niin haluaisin mennä mukaan. Ihmiset olivat mukavia ja minulle jäi kaikin puolin hyvä muisto matkasta.

Sanna Auri, 12 v. (Joutselän haaraa, Aili Bisterin o.s. Paavolainen, tyttären pojantytär)

§

9 §

Tilintarkastajien ja varatilintarkastajien valinta

Tilintarkastajiksi valittiin uudelleen Esa Paavolainen ja Mirkku Paavolainen, varatilintarkastajiksi Tapio Paavolainen ja Raija Valonen.

10 §

Sukuseuran jäsenyys; sukuseuran sääntöjen pykälän 3 muutos

Keskusteltiin sukuseuran sääntöjen pykälästä 3, jonka mukaan: ”Yhdistyksen jäseneksi pääsee jokainen Paavolaisen suvun jäsen, jollaiseksi katsotaan Kivennavan Kaukolempiälän kylässä vuonna 1753 kuolleen Pietari Tuomaanpoika Paavolaisen ja hänen vaimonsa Maria Heikintyttären aviosta suoraan alenevassa polvessa olevat miespuoliset jälkeläiset, heidän tyttärensä ja näiden aviomiehet ja lapset. Hakemuksesta hyväksyy johtokunta sukuseuran jäseniksi muitakin sukulaisia.”

Suvun esimies Pekka Paavolainen esitti pykälän muuttamista jäsenlehdessä nro 32 esitettyyn muotoon: ”Yhdistyksen jäseneksi pääsee jokainen Paavolaisen suvun jäsen, jollaiseksi katsotaan Kivennavan Kaukolempiälän kylässä vuonna 1753 kuolleen Pietari Tuomaanpoika Paavolaisen ja hänen vaimonsa Maria Heikintyttären aviosta suoraan alenevassa polvessa olevat jälkeläiset. Hakemuksesta hyväksyy johtokunta sukuseuran jäseniksi muita kuin sukuun kuuluvia henkilöitä.”

Esitystä kannatettiin ja pykälän muutos hyväksyttiin esitetyssä muodossa. Lisäksi todettiin, että päätös merkitsee myös historiallisten tietokantojen päivytystä ja sitä, että vuodesta 2000 lukien kaikki elossa olevat suvun jäsenet kuuluvat automaattisesti, ilman eri hakemusta Paavolaisten Sukuseura ry:hyn.

Samassa yhteydessä taloudenhoitaja Erkki Paavolainen esitteli sukuseuralle hankittua Genus-sukututkimusohjelmaa. Hän esitti erityiset kiitokset Pentti Kopperille tämän suorittamasta sukutietojen kattavasta kirjallisesta tallentamisesta; nämä tiedot syötetään nyt tarkistettuina ja mahdollisuuksien mukaan täydennettyinä Genus-ohjelmaan.

11 §

Muiden kokoukselle esitettyjen aloitteiden käsittely

Muuna kokoukselle esitettynä aloitteena käsiteltiin Karjalan Liiton jäsenmaksuasia. Todettiin, että sukuseura on Karjalan Liiton jäsen ja maksaa sille vuosittain kannatusmaksun. Keskustelun tuloksena todettiin, että sukuseuran jäsenille Karjalan Liiton jäsenyys on täysin vapaaehtoinen ja että moni maksaa kyseisen jäsenmaksun joko suoraan tai jonkin muun yhdistyksen kautta. Todettiin, että halutessaan sukuseuran jäsenet voivat nyt maksaa Karjalan Liiton jäsenmaksun (5 €) samalla tilisiirrolla kuin Paavolaisten Sukuseura ry:n jäsenmaksun (15 €). Tällöin sukuseura tilittää näiden henkilöiden suorittamat jäsenmaksut Karjalan Liitolle.

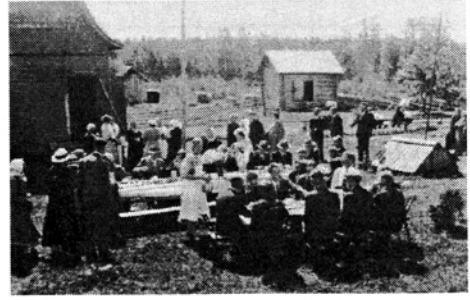
12 §

Kokouksen päättäminen

Puheenjohtaja kiitti hallituksen jäseniä ja päätti kokouksen.

§

Juurilla Vuottaalla ja Joutselän harjulla

Yläkuvassa ensimmäinen sukukokous Vuottaalla 1936 Suur-Kultalan tilalla.

Suur-Kultalan sukuhaaraa. Kuvassa vasemmalta Markku Miettinen, Yappu Anttila, Kari Hämäläinen, Tuula Martsola, Anja Hippeläinen, Eeva-Liisa Härkälä, Pekka Paavolainen, Esa Paavolainen, Outi Eskola, Timo Paavolainen ja Jukka-Pekka Paavolainen.

❧

"Tunsimme nuo keskeiset, tutuimmat tiet jokaista mutkaa myöten... Muistan aurinkoisen mäen, talon mäellä ja pitkät ruokapöydät valkoisine liinoineen nurmikolla... Voi noita päiviä, voi noita ihmisiä, voi onnen odotusta. Eikä kukaan voinut tietää, että vain kolme vuotta oli jäljellä ennen kuin todellisuuden kasvot kokonaan muuttivat ilmeensä."

(Katri Veltheim).

Joutselän haarasta matkalla olleet yhteiskuvassa. Miehet vasemmalta: Tommi Tilli, Jussi-Petteri Paavolainen ja hänen isänsä Juhani Paavolainen, Kalevi Koski ja Arvo Monthan. Edessä vasemmalta Eeva Sundberg ja kolme sisarusta: Vieno Koski, Anneli Monthan ja Salme Sundström.

Joutselän kantatalon paikoilla vasemmalla Helena Einontytär Paavolainen (Niklaksen haaraa) ja pioneilla kukitettuina keskellä Eeva Sundberg ja oikealla Karita Pirjontytär Kajanto (Kirkonkylän haaraa).

SUURIA TUNTEITA JA

PIENIÄ IHMISIÄ

TOSI-TV ON LÖYTÄNYT
TIENSÄ SUOMALAISTEN
KOTIEN TV-RUUTUIHIN.
TÄLLÄ HETKELLÄ NIIN
MAAJUSSIT KUIN TIETO-
KONENÖRTITKIN ETSIVÄT
MORSIANTA JUURI TÖLLÖT-
TIMEN AVULLA. MIHIN TOSI-
TV:N SUOSIO PERUSTUU?

Tosi-tv:n tuleminen on ollut 2000-luvun suomalaisen television suurin muutos. Visailut, makasiiniohjelmat ja muut perinteiset tv-ohjelmat ovat saaneet tehdä tilaa uudentyyppisille, jossa tavallisen ihmisten elämää seurataan suurennuslasin alla. Suomessa tunnetuimpia tosi-tv-ohjelmia ovat olleet Suuri Seikkailu, Unelmäkämpä, Diili, Idols, Maajussille morsian ja Big Brother.

TUNTEET ESILLE VAIKKA VÄKISIN

Turun yliopiston televisio- ja elokuvatutkimuksen professori Veijo Hietala on sanonut meidän elävän ns. uusromantiikan aikaa. Ihmisillä on tarve kokea aitoja tunteita: rakkautta, vihaa, itkuja, naurua ja häpeää. Tosi-tv:n tehtävä on etsiä näitä tunteita ja korostaa niitä aina ääri rajoille saakka. Näiden tunteiden esiinsaamiseksi ollaan myös valmiita tekemään lähes mitä tahansa – ylittämään itsensä, nolaamaan itsensä tai jopa harrastamaan seksiä kameroiden edessä.

Kaikkein pisimmälle tosi-tv on viety äärimmäisyksien maassa Japanissa, jossa tosi-tv on rikkinut kaikkia mahdollisia tabuja. Tavallisia sukan-

kuluttajia nöyrytetään ja nolataan kameroiden edessä yleisön nauraessa kasvonsa menettäneille resukoille. Suomessa tosi-tv on ollut melko mallista verrattaessa moniin muihin maihin - tosin ylilyöntejä on ollut myös meillä. Tästä kenties viimeisin esimerkki saatiin tämän syksyisessä Big Brotherissa, jossa mieskilpailija Mika riisui nukkuvan naiskilpailija Sorellan ja kopeloi tätä peiton alla. Juttu vietiin aina poliisitutkintaan saakka. Ja ohjelman katsojaluvut kasvoivat julkisuuden myötä.

KETÄ KIINNOSTAA MATTIMEIKÄLÄISEN ALUSHOUSUJEN VÄRI?

Tosi-tv:n perusidea on yksinkertainen: tavallisia ihmisiä ja suuria tunteita. Kaikkein suurin muutos aikaisempiin tv-ohjelmiin ovatkin juuri tosi-tv:n tähdet, sillä he ovat me, tavalliset kaduntallaajat. Ennen Pasilan studioista päästettiin eetteeriin vain tähtiä – missejä, filmitähtiä, tarvoja ja spedejä. Nyt ruudussa voikin yhtäkkiä nähdä naapuritilan aikamiespojan etsimässä emäntää tai työkaverin tyttären punastumassa Idols-karsinnassa.

Tuskin kukaan voi kieltää, että tirkistely on

tosi-tv:n avainsana. Katsojia kiinnostaa tirkistää lähimmäistensä yksityiseen, josta televisio tekee yhtäkkiä julkista. Aikaisemmin mediamaailma on ollut jyrkkä jaossaan yksityisen ja julkisen välillä. Julkkisten ja poliitikkojen yksityinen elämä on ollut julkisessa repostelussa, mutta nyt raja yksityisen ja julkisen välillä on hälvynyt myös tavallisten ihmisten kohdalla. Ilmiön eettisyydestä voidaan toki olla montaa mieltä. Tosin tällä hetkellä tosi-tv:n kehityssuunta tuntuu ainakin osittain johtavan pois "tavis-ten" tirkistelystä takaisin jo valmiiksi kuuluisien ja menestyneiden esityksiin – tästä on hyvänä esimerkkinä vaikkapa Tanssii tähtien kanssa -ohjelma.

Tirkistelyn lisäksi tunnuksenomaista tosi-tv:lle on myös katsojan osallistuminen – niin puhelimitse kuin henkisesti-kin, se ketä katsoja kannustaa sohvansa reunalta. Kuka on tällä viikolla "paha" ja kuka taas "hyvä"? Monelle katsojalle saattaa tunnetasolla olla tärkeämpää olla mukana päättämässä tuleeko Antti Tuiskusta Suomen uusi Idol kuin kuka on Lapin läänin seuraava kansanedustaja.

TOSI-TV ON TOTTA, MUTTA SE EI OLE VÄLTÄMÄTTÄ TOTUUS

Tosi-tv toimii samalla dramaturgisella periaatteella kuin melodramaattinen saippuaopera eli katsojan oma tunneskaala heijastetaan ruudulla näkyviin henkilöihin liioitellusti. Välillä menee hyvin ja välillä huonosti, välillä on vuorossa rakkautta ja välillä taas vihaa, välillä olet voittaja ja välillä häviöjä. Näistä aineksista tosi-tv rakentaa omat tarinansa tiivistämällä, yleistämällä ja käyttämällä hyväkseen tunteisiin vaikuttavia elokuvallisia työkaluja kuten musiikkia ja leikkausta.

Onko tosi-tv sitten totta? Totta kai se on sitä, mutta se ei välttämättä ole totuus siitä mitä tapahtui, vaan vain yksi dramaturgisesti väritetty tulkinta siitä. Tosi-tv käyttää hyväkseen metonymiaa eli se valitsee yhden tapahtuman edustamaan

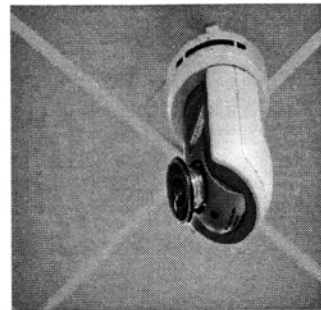
kokonaisuutta. Toisin sanoen jos vaikkapa Big Brotherin Sarilla halutaan näyttää olevan huono päi-

vä, valitaan jokaisesta tunnista nimenomaan ne hetket, jolloin hän tuntuu olevan huonolla tuulella - ja toisinpäin. Näin ihmisestä saadaan rakennettua "hyvis" tai "pahis" aivan kuin Kauniiden ja Rohkeiden Ridgesta ja Brookesta - sen mukaan mikä sillä hetkellä palvelee ohjelman tekijöiden tavoitteita. Niinpä jokaisen katsojan on hyvä aina välillä tarkastella kriittisesti paitsi tosi-tv-ohjelmaa myös omaa medialukutaitoaan ja miettiä, että kenties kaikki ei aina ole juuri niin kuin se ruudussa näytetään.

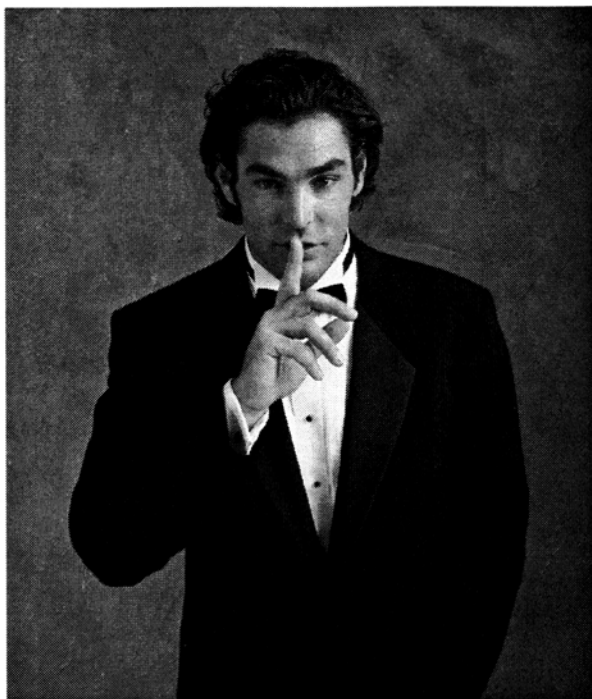
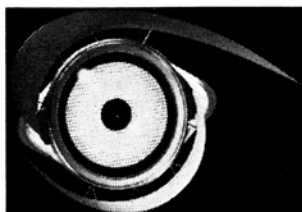
BAARI – ARKIPÄIVÄÄ TISKIN TAKANA

Olen itse tehnyt yhden tosi-tv-tuotannon eli toimin viime keväänä SubTV:ltä tulleen Baari-ohjelman tuottajana. Baari on ruotsalainen tosi-tv-formaatti, jossa 12 kilpailijaa perustaa yhdessä baarin, jonka kehitystä seurataan joka päivä 3 kuukauden ajan. Joka viikko yksi kilpailija äänestetään pois, ja lopussa baaritiskin taakse jäänyt voittaja saa 40 000 euroa.

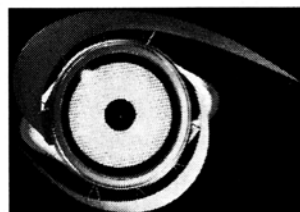
Tekijän näkökulmasta tosi-tv-ohjelman tekeminen on tietyllä tavalla jopa perinteistä, sillä kuvauksissa käytettävä metodi on tuttu dokumentin tekemisestä. Tosin mittakaava on huomattavasti suurempi eli osallistujia seurataan kymmenien kameroiden ja mikrofoniin avulla. Tuotannollisesti mielenkiintoista on myös ohjelmanvalmistamisen tappotahti – jokaisesta päivästä täytyy puristaa kokoon kokonainen ohjelma yhden vuorokauden aikana. Tavallisesti tunnin tv-ohjelmaan saatetaan käyttää viikon verran kuvauspäiviä ja saman verran leikkauspäiviä. Baari-ohjelmassa tuotantoryhmässäni oli kokonaisuudessaan noin 50 ihmistä, joista kuvaajien, ohjaajien ja valomiehien lisäksi osa oli rakennusmiehiä, siivoajia ja baarikouluttajia. Kokonaisuudessaan tuotanto oli

KATSOJIA KIIN-
NOSTAA TIRKISTÄÄ
LÄHIMMÄISTENSÄ
YKSITYISEEN, JOS-
TA TELEVISIO TEKEE
YHTÄKKIÄ JULKISTA.

Sarjasta Miljonääri-Joe

jännittävä ja mielenkiintoinen kokemus, mutta ajallisesti melko rankka projekti – ohjelmaa kun tehdään 6 päivänä viikossa, ja päivät venyvät usein 12-tuntisiksi.

Yllättävää sen sijaan oli omalla tavallaan ohjelmantekijän valta niin katsojiin kuin kilpailijoihin. Tekijä voi päätellä katsojien palautteesta kenen kilpailijan osakkeet ovat nousussa ja tukea tätä kuvaa kilpailijasta tekemillään valinnoillaan. Myös katsojien suuttuttaminen on helppoa, jos päättää toimia katsojan tahtoa vastaan. Toisaalta itse kilpailijat suhtautuvat ohjelmantekijöihin pelonsekaisella kunnioituksella kuin lapsi aikuisiin. Tuotantoryhmä päättää milloin tosi-tv:n kilpailijat syövät, juovat ja nukkuvat – vai jäävätkö nämä toiminnot kokonaan tekemättä. Välillä tuntuu jopa arveluttavalta tehdä toisten ihmisten elämään ja mieliälään vaikuttavia päätöksiä, vaikka kyseessä toki onkin ”vain” televisio-ohjelma – tunteet kun ovat kuitenkin todellisia. Tosi-tv olisikin varmasti loistava harjoittelupaikka aloittelevalle despootille, joka haluaa leikkiä jumalaa.

Pete Paavolainen (T 160)

Kirjoittaja toimii MTV3:lla kotimaisten ohjelmien tuottajana

ELÄMÄNI MATKA – TOISTAISEKSI

Ryhmän jäsenet olivat englannin kielen opettaja FM Lahdesta, voimistelunopettaja LTM Pih-tiputaalta, ympäristötutkija, joka teki väitöskirjaa, kemisti Jyväskylästä, he olivat naisia sekä DI, tuotantopäällikkö paperiteollisuudesta, mies Valkeakoskelta.

Ohjelman tarkoitus on kehittää nuorten miesten ja naisten ammattitaitoja heidän uransa alkuvuosina ja valmentaa heitä täyttämään entistä paremmin yhteiskuntansa tarpeita ja näkemään koko maailma työpaikkanaan.

Elämäni matkan – toistaiseksi, suoritin viime keväänä USA:han toimiessani ryhmänjohtajana Rotary-järjestön GSE-ryhmälle. GSE = Group Study Exchange -ohjelma on Rotaryn yksi stipendivaihtomuoto. Lyhyesti: kaksi Rotarypiiriä, kahdesta eri maasta, voivat keskenään vaihtaa 4+1 hengen suuruisia opintoryhmiä. Ryhmään voi pyrkiä, jos hakijalla on korkeakoulututkinto, vähintään muutaman vuoden työkokemus ja hän on

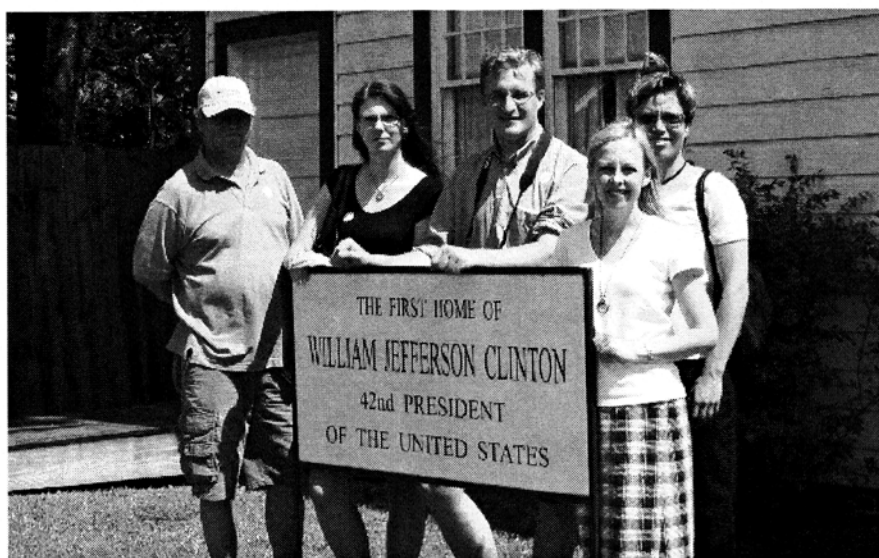
USA:ssa rotarytoiminnassa on paljon naisia mukana.

iältään n. 25–40-vuotias mies tai nainen. Ryhmässä on yleensä neljä jäsentä ja kokenut rotari ryhmänjohtajana. Rotary International vastaa kaikista kuluista ja paikalliset rotarit ohjelmasta, majoituksesta ja ylläpidosta. Minun ryhmäni jäsenille matka oli ensimmäinen USA:han, itselleni 13.

Matkamme suuntautui Arkansasin osavaltion eteläosaan. Matka kesti noin viisi viikkoa, 14.04.–18.05.2006. Kiersimme 11 eri paikkakunnalla: Little Rock, Pine Bluff, Conway, Russelville, Hot Springs Village, Hot Springs, Warren, McHee, El Dorado, Nashville ja Arkadelphia. Kaikki paitsi Little Rock jopa suomalaisen mittapuun mukaan varsin pieniä paikkakuntia. 3 000–10 000 asukasta. Olimme 3–4 päivää joka paikkakunnalla. Saimme tutustua amerikkalaiseen yhteiskuntaan monella eri tasolla. Keskustelimme isäntiemme kanssa päivän politiikasta ja Irakista, Bushista, Clintonista, demokraateista ja republikaaneista heidän eroistaan ja näkemyksistään. Arkansashan on Clintonin kotivaltio. Siellä oli kolmenlaista suhtautumista Clintoniin; republikaanit eivät hänestä pidä, osa demokraateista hyväksyy kaikki hänen tekonsa ja osa kaikki muut paitsi Lewinsky-casea.

Saimme vieraila sellaisissa paikoissa, joihin eivät edes kaikki amerikkalaiset pääse, kuten The Chemical Stockpile Destruction (Arsenal) = kemiallisten aseiden tuhoamislaitos. tai Toxilogical Research Center = myrkytystutkimuskeskus tai 911 Center jne. Kävimme Arkansasin kongressissa, korkeimmassa oikeudessa ja eri Countien Courthouseissa. Monien lakien päällekkäisyys samoin kuin monimutkainen vaalijärjestelmä selvisivät

Pekka ja GSE-ryhmä Bill Clintonin ensimmäisen kodin edessä.

näillä käynneillä. Vierailimme myös Clinton Libraryssa, jossa olivat esillä hänen valtiomiestekonsa. Monet demokraatit olivat sitä mieltä, että jos Hilary Clinton voittaa demokraattien ehdokasvaalit tulee hänestä ensimmäinen naispresidentti USA:han.

Heille oli varsin vaikeaa ymmärtää, että suomalaisessa koulujärjestelmässä voi kuka tahansa, varallisuudesta riippumatta, päästä opiskelemaan yliopistoon edellyttäen tietysti, että läpäisee pääsykokeet. USA:ssa rahalla pääsee melkein minne tahansa.

KOULUTUSJÄRJESTELMÄ USA:SSA

Tutustuimme useisiin High Schooleihin, yliopistoihin – sekä valtiollisiin että yksityisiin – ja collegeihin. Saimme varsin hyvän kuvan amerikkalaisesta koulutusjärjestelmästä. He olivat ihmeissään Pisa-tutkimuksesta, jossa he eivät oikein pärjänneet. Em. tutkimuksesta kerroimme myös omissa esitelmissämme. High School -vierailuista merkittävin oli Little Rockissa, jossa kävimme siinä koulussa, jossa 50-luvun lopulla oli kovimmat rotumellakat. Arkansas oli/on yksi ns. Biblebelt-alueen valtioista, joissa ollaan edelleen aika ahdasmielisiä. Ehkä sitä kuvaa jollakin lailla se, että kouluissa ei puhuttu avoimesti ehkäisyistä vaan tytöt joutuivat ottamaan elektronisen nukkeen viikonlopuksi kotiinsa. Nukkeen rekisteröityi syötöt, vaipanvaihdot, kaupassa käynnit, ulkoilut yms. lapsen hoitoon kuuluva toiminta. Tällä pyrittiin kuvaamaan vastuuta vanhempana.

OHJELMAN TAVOITE:
AMMATTITAITOJEN
KEHITTÄMINEN, VAL-
MENTAUTUMINEN TÄYT-
TÄMÄÄN YHTEISKUNNAN
TARPEITA, KOKO MAAIL-
MAN NÄKEMINEN TYÖ-
PAIKKANA.

TEOLLISUUS JA YHTEISKUNTA

Kiersimme metsissä tutustumassa metsäteollisuuden sekä useissa paperitehtaissa. Olihan se aika hienoa kertoa heille, mistä maasta tulevat maailman parhaat paperikoneet. Aikaisemmin nimellä Valmet, nykyään Metso. Merkittävää on se, että suuri amerikkalainen valmistaja Beloit kuuluu nykyään Metsoon. Samoin Koneen ja Wärtsilän laitteet olivat hyvin esillä.

Nokian tunsivat lähes kaikki, valitettavasti sitä luultiin useissa tapauksissa korealaiseksi yhtiöksi.

Näimme erot meidän ja USA:n sosiaaliturvan sekä sairaanhoidon välillä. Tutustuimme eri kirkkokuntiin vierailuilla useissa kirkoissa. Lähes kaikilla seurakunnilla oli oma kirkko, jota seurakunta piti yllä. Kirkko ja valtio ovat täysin erillään. Myöskään kouluissa ei ole uskonnon opetusta. Sitä työtä tekevät seurakunnat. Tosin eri kirkkokuntien erot eivät oikein auenneet.

NÄHTÄVYYKSIÄ JA VUORO-
VAIKUTUSTA

Risteilimme Mississipillä sekä me-
loimme kanooteilla Arkansas-joel-
la. Meille todella selvisi kuinka iso
ja valtavan pitkä joki Mississippi
on samoin kuin se, että se on edel-
leen todella tärkeä kuljetusväylä
halki mantereen.

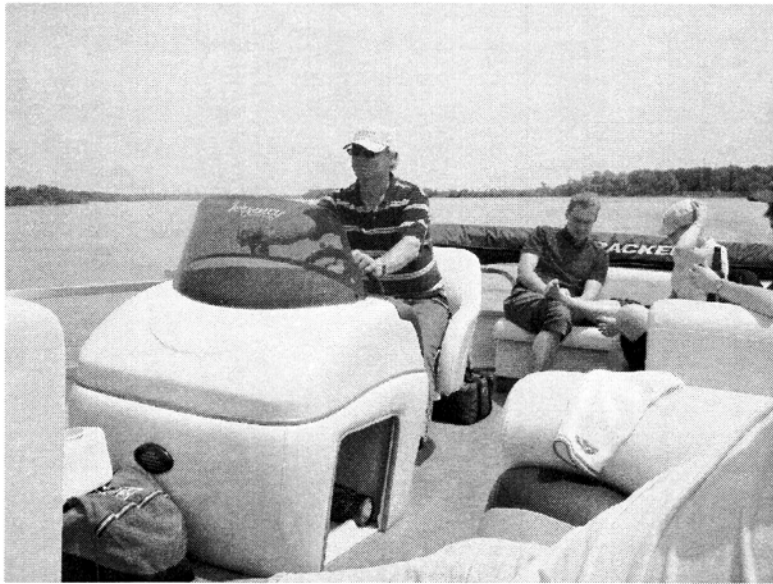
Hot Springs Village oli eläkeläi-
sille tarkoitettu ”suljettu” kaupun-
ki. Siellä asui Pirkkalan kokoisella
alueella n. 15 000 eläkeläistä, jotka
viettivät päivänsä pelaten golfia,
tennistä ja muita liikunnallisia har-
rastuksia. Alueella oli yhdeksän tosi upeata golf-
kenttää. Pääsin pelaamaan niistä kaksi. Täällä
meille selvisi myös se, että sotaveteraaneja kunni-
oitetaan tällaisissa yhteisöissä eri tavalla kuin mitä
yleensä meille viestitetään. Veteraaneille oli useita
muistomerkkejä, joita vapaaehtoiset järjestöt, kun-
ten Rotaryt, ylläpitivät.

Memphisissä, Tennesseessä, vierailimme Gra-
celandissa eli Elviksen kodissa, jonka jälkeen jo-
kaisesta tuntui, että hän elää yhä! Olihan se aika
makee juttu tällaiselle kuusikymppiselle.

Pidimme yhdeksän korkeatasoista esitelmää
Suomesta eri rotaryklubeissa ja kolme muilla vie-
railuilla. Esityksissämme kerroimme faktatietoja
Suomesta sekä meidän koulujärjestelmästä, ympä-
ristötutkimuksesta, teollisuudesta ja siitä kuinka
erinomainen maa Suomi on. Tosin kun kerroimme
bensanhinnan ja ylinopeudesta maksettavien
sakkojen summia tai verotusta, niin olipa siinä
isännillä ihmettelemistä. Olimme myös mukana
Rotarypiirin District-konferenssissa, joka on Ro-
taryvuoden huipentuma. Kokous kesti perjantais-
ta sunnuntaihin ja antoi jälleen uutta tietoa siitä,
kuinka rotarit toimivat USA:ssa.

Hope-nimisessä paikassa näimme Bill Clinto-
nin syntymäkodin, jossa selvisi ettei hänen äitinsä
ollut ihan mikään eilisen teeren tyttö.

Arkansas on USA:n suurin riisin tuottaja ja sa-
moin merkittävä tomaattien, katkarapujen ja soijan
tuottaja väheksymättä metsä- ja paperiteollisuu-
den osuutta. Arkansas on ollut myös aikaisemmin
USA:n suurimpia puuvillan tuottajia.

Mahtavan ”Old Man Riverin”, 6270 km:n pitui-
sen Mississippi-joen nimi tulee ojibwen intiaani-
kielen sanasta ”Messipi”, suuri joki, tai algon-
quinin ”Missi Sepe”, vesien isä.

Arkansasin yksi turistien houkuttimista on met-
sästys. Siellä metsätetään valkohäntäpeuroja eli
Laukon peuroja yli 200 000 kappaletta vuodessa.

Saimme kuunnella Arkansasin osavaltion sin-
foniaorkesterin kevätkonserttia. Sibelius oli niis-
sä piireissä tunnettu ja tunnustettu. Myös Osmo
Vänskä ja hänen johtamansa Minnesotan osavalti-
on orkesteri ovat suosittuja. Tiesittekö, että Finlan-
dian hymniosia, joka kuvaa kansakunnan nousua,
on USA:ssa paljon soitettu kirkkovirsi.

Meillä oli tilaisuus vieraillla monissa museois-
sa, joissa selvitettiin niin USA:n kuin Arkansasin
historiaa perinpohjaisesti. Arkansas ei ole niitä
osavaltioita, joihin suomalaiset siirtolaiset matka-
sivat, ja näin ollen emme löytäneet merkkejä su-
omalaisuudesta.

Miksi tämä oli elämäni matka – toistaiseksi?
Koen, että tällainen matka antoi meikäläiselle jo
useamman kerran USA:han tutustuneelle sekä ryh-
män jäsenille sellaista tietoa ja näkemystä USA:
sta, jota et voi koskaan saada millään turisti- tai
työmatkalla, kirjoista lukemisesta tai tv:n välittä-
mästä Amerikan kuvasta puhumattakaan.

Pekka Paavolainen (T 109)